

Sto

Dnes mám sto rokov a ako každý deň sledujem ľudí ako kráčajú okolo mňa. Sú šťastní aj keď svet speje do záhuby. Za sto rokov som videl záplavy, požiare, milióny odpadkov pohádzaných po zemi, nezvyčajné počasie a hlavne krutých ľudí. Zničili všetko – od kríkov cez polia a lúky až po stromy a zvieratá. O chvíľu zabijú aj mňa. Pokrok techniky za posledných 100 rokov zdevastoval všetko – životy ľudí, živočíchov, prírodu. Ľudia sú zaslepení ziskom, možnosťou vlastniť celý svet a vlastniť životy ostatných. Neberú ohľad na skutky, ktoré môžu pripraviť ďalšiu generáciu o celý život. Továrne a výfuky znečisťujú ovzdušie a skracujú bytie ľudí. A globálne otepľovanie? Zimy sú ako niekdajšie letá a letá sú ako život na púšti pred päťdesiatimi rokmi. Požiare sú časté v lete, slnko strašne páli. Na jeseň sú záplavy a strašné vetry ktoré zhadzujú strechy obydli. Vtáctvo je veľmi vzácne – skoro všetko pomrelo. Aby som nebol taký negatívny, za celý môj život som videl veci, ktoré ma veľmi prekvapili. Každý mal svoj spôsob protestu -jedinci vysádzali malé stromčeky a kvietky v snahe zachrániť to posledné. Niektorí aktivisti sa priviazali reťazou o stromy aby zabránili rúbaniu. A potom tu sú tí starší – niektorí rozprávali svojim potomkom o krásnych farebných lúkach, niektorí im ukazovali obrázky a niektorí len spomínali nahlas. Pochopil som, že ľudí netreba hádzať do jedného vreca. Môj život sa končí v deň mojich narodenín. Tak ako iné stromy aj ja musím zomrieť v snahe zachrániť aspoň kúsok vzduchu, kúsok života pre jedného človeka.

Adriána Lešičková

Sto, 2018